

POSTANOWIENIE

Dnia 15 października 2025 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Paweł Wojciechowski

w sprawie ze skargi A. S.

na naruszenie prawa strony do rozpoznania sprawy bez nieuzasadnionej zwłoki
w postępowaniu przed Sądem Najwyższym w sprawie o sygn. I CSK 6747/22

na posiedzeniu niejawnym w Izbie Kontroli Nadzwyczajnej i Spraw Publicznych
w dniu 15 października 2025 r.,

1. odrzuca skargę;

**2. nakazuje zwrócić ze Skarbu Państwa - Sądu Najwyższego na
rzecz skarżącej A. S. kwotę 200 (dwieście) złotych uiszczoną
tytułem opłaty sądowej od skargi.**

UZASADNIENIE

Pismem z 25 sierpnia 2025 r. (data stempla pocztowego k. 4 akt I NSP 365/25) A. S. (dalej: „skarżąca”) złożyła skargę „na przewlekłość postępowania sądowego o leczenie psychiatryczne” w sprawie przed Sądem Najwyższym sygn. I CSK 6747/22. Skarżąca wniosła o „stwierdzenie przewlekłości postępowania w całej sprawie o leczenie przymusowe, które trwa ponad 10 lat, zobowiązanie Sądu Najwyższego do podjęcia w określonym terminie następujących czynności: wydanie postanowienia, zasądzenie od Skarbu Państwa/Sądu Najwyższego na rzecz skarżącej kwoty 40 000 zł tytułem zadośćuczynienia za przewlekłość postępowania”.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Skarga podlega odrzuceniu.

Zgodnie z art. 2 ust. 1 ustawy z dnia 17 czerwca 2004 r. o skardze na naruszenie prawa strony do rozpoznania sprawy w postępowaniu przygotowawczym prowadzonym lub nadzorowanym przez prokuratora i postępowaniu sądowym bez nieuzasadnionej zwłoki (tekst jedn. Dz.U. 2023, poz. 1725, dalej: „ustawa o skardze na przewlekłość”), strona może wnieść skargę o stwierdzenie, że w postępowaniu, którego skarga dotyczy, nastąpiło naruszenie jej prawa do rozpoznania sprawy bez nieuzasadnionej zwłoki, jeżeli postępowanie zmierzające do wydania rozstrzygnięcia kończącego postępowanie w sprawie trwa dłużej niż to konieczne dla wyjaśnienia istotnych okoliczności faktycznych i prawnych albo dłużej niż to konieczne do załatwienia sprawy egzekucyjnej lub innej dotyczącej wykonania orzeczenia sądowego (przewlekłość postępowania).

Artykuł 3 ustawy o skardze na przewlekłość zawiera zamknięty katalog postępowań, w których określonym podmiotom przysługuje uprawnienie do wniesienia skargi na przewlekłość (zob. postanowienia Sądu Najwyższego z: 29 listopada 2018 r., I NSP 39/18; 6 grudnia 2011 r., KSP 11/11; 29 października 2009 r., KSP 18/09).

Natomiast w myśl art. 5 ust. 1 ustawy o skardze na przewlekłość skargę o stwierdzenie, że w postępowaniu, którego skarga dotyczy, nastąpiła przewlekłość postępowania, wnosi się w toku postępowania w sprawie. Skarga na przewlekłość ma przede wszystkim za zadanie eliminowanie i zapobieganie przewlekłości przez dyscyplinowanie sądu *meriti* do podejmowania terminowych i właściwych czynności prowadzących do rozpoznania sprawy w rozsądnym terminie.

Sąd Najwyższy postanowieniem z 16 kwietnia 2025 r. I CSK 6747/22 (1) odmówił przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania, (2) przyznał adwokat A. K. od Skarbu Państwa – Sądu Okręgowego w Kielcach 240 złotych powiększone o podatek VAT, kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej uczestniczce z urzędu w postępowaniu kasacyjnym.

Skarżąca złożyła skargę na naruszenie prawa strony do rozpoznania sprawy bez nieuzasadnionej zwłoki w dniu 25 sierpnia 2025 r. (k. 4 akt I NSP 365/25), a

zatem już po zakończeniu postępowania w sprawie I CSK 6747/22 i z tej przyczyny skarga jest niedopuszczalna.

Mając na uwadze powyższe okoliczności, Sąd Najwyższy na podstawie art. 398⁶ § 3 k.p.c. w zw. z art. 394¹ § 3 k.p.c. w zw. z art. 8 ust. 2 ustawy o skardze na przewlekłość, orzekł jak w sentencji postanowienia.

O zwrocie opłaty sądowej od skargi Sąd Najwyższy orzekł na podstawie art. 17 ust. 3 ustawy o skardze na przewlekłość, zgodnie z którym uwzględniając lub odrzucając skargę, sąd z urzędu zwraca uiszczonej od niej opłatę.

[r.g.]